

Sygn. akt I PK 266/13

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa E. O.
przeciwko N. [...] Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w D.
o ustalenie istnienia stosunku pracy i inne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 lutego 2014 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 9 maja 2013 r., sygn. akt IX Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z 9 maja 2013 r. oddalił apelację skarżącej powódki od wyroku Sądu Rejonowego w K. z 14 maja 2012 r., który oddalił jej powództwo o ustalenie istnienia stosunku pracy bądź o przywrócenie do pracy. Ustalił, iż 27 lipca 2011 r. na spotkaniu służbowym pozwany wypowiedział powódce umowę o pracę. Zapoznała się z treścią wypowiedzenia (art. 61 k.c.). Powódka nie miała wówczas zwolnienia lekarskiego. Nie obejmowała ją ochrona zatrudnienia z art. 41 k.p. (uchwała Sądu Najwyższego z 11 marca 1993 r., I PZP 68/92). Powódka wniosła odwołanie od tego wypowiedzenia z naruszeniem terminu

z art. 264 § 1 k.p. Przekroczenie terminu uzasadniało oddalenie powództwa tylko z tej przyczyny (uchwała Sądu Najwyższego z 14 marca 1986 r., III PZP 81/86).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca uzasadniła następująco: „- okolicznością, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona wobec naruszenia prawa materialnego w sposób przedstawiony w zarzutach skargi kasacyjnej, co doprowadziło do przyjęcia przez Sąd koncepcji sprzecznej z ugruntowanym orzecnictwem (por. wyr. SN z dnia 7.12.2012 r., II PK 120/12, uchwałę SN z dnia 6.10.1998 r., OSNAPiUS 1999 nr 3, poz. 80, uchwałę siedmiu sędziów z 9.09.1999 r., III ZP 5/99, OSNAPiUS 2000 nr 4, poz. 131); - że w przedmiotowej sprawie pracodawca złożył skutecznie oświadczenie woli o rozwiązaniu z powódką umowy o pracę; - że aktywność pracownika polegająca na nieformalnym spotkaniu z przedstawicielami pracodawcy jest uznawana za wykonywanie pracy, nawet gdyby pozostawała ona bez związku z zakresem obowiązków tego pracownika; - że tylko i wyłącznie posiadanie zwolnienia lekarskiego w chwili składania oświadczenia woli o wypowiedzeniu umowy o pracę pozwala skorzystać z ochrony jaką zapewnia art. 41 k.p., a stan zdrowia pracownika będący podstawą stosowania powołanego przepisu przestaje odgrywać znaczenie, bowiem decydującą podstawą możliwości powołania się pracownika na art. 41 k.p. jest posiadanie dokumentu, którego uzyskanie nie zależy wyłącznie od woli pracownika”.

Pozwany wniósł o nieprzyjęcie skargi do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (wyżej *in extenso*) nie wykazuje, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem zaskarżenia prawomocnego wyroku. Postępowanie kasacyjne nie jest kolejną (powszechną) instancją. Na etapie przedsądu nie ocenia się podstaw kasacyjnych skargi, które podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania. Metodycznie i merytorycznie nieprawidłowe jest zatem odwołanie się we wniosku do „naruszenia prawa materialnego w sposób przedstawiony w zarzutach skargi kasacyjnej ...”.

Spór sądowy podlega rozstrzygnięciu na podstawie prawa materialnego i procesowego. Tak zbudowane są podstawy kasacyjne (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.). Chodzi więc o błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie prawa materialnego albo o uchybienie przepisom postępowania, jeżeli mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. O ile zasadne podstawy kasacyjne mogą prowadzić do uwzględnienia skargi kasacyjnej (*a contrario* z art. 398¹⁴ k.p.c.), to w szczególnej podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. chodzi o indywidualne, czyli samodzielne (odrębne od podstaw kasacyjnych) wykazanie, że skarga jest oczywiście uzasadniona. W konsekwencji brakującego elementu lub uzasadnienia podstawy przedsądu nie zastępują podstawy kasacyjne ani ich uzasadnienie (art. 398⁴ § 1 pkt 2 i § 2 k.p.c., art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Skarga kasacyjna ze względu na szczególną podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zostaje przyjęta do rozpoznania tylko wtedy, gdy wniosek samodzielnie wskazuje i wykazuje naruszenie konkretnych przepisów prawa procesowego lub materialnego, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że wyrok jest oczywiście wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (wyżej *in extenso*) nie wykazał zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony. Odwołanie się do określonych orzeczeń Sądu Najwyższego (sprawy II PK 120/12, III ZP 31/98, III ZP 5/99) oceny tej nie zmienia, gdyż w sprawie ustalono, iż zostało złożone oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę i dotarło do skarżącej. Jest to sfera faktyczna, która wiąże Sąd Najwyższy w ocenie podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zgodnie z regułą z art. 398¹³ § 2 k.p.c. W przeciwnym razie zachodziłby dysonans między etapem przedsądu i późniejszym rozpoznaniem skargi kasacyjnej z ograniczeniem wynikającym z tego przepisu a także z art. 398³ § 3 k.p.c. Innymi słowy nie ma podstaw do twierdzenia, że pracodawca nie złożył skutecznie oświadczenia woli (wypowiedzenia umowy o pracę). Jest ono sprzeczne z ustalonym stanem faktycznym.

Przesłanka przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie spełnia się także w dalszej kolejności, gdyż wniosek nie wykazuje, iżby wypowiedzenie było niezgodne z prawem. Problem zastosowania ochrony z art. 41 k.p. do różnych sytuacji

choroby pracownika i posiadania zwolnienia lekarskiego był już analizowany gruntownie w orzecznictwie. W szczególności pełny skład Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego stwierdził w uchwale z 11 marca 1993 r., I PZP 68/92, OSNCP 1993 nr 9, poz. 140, że wypowiedzenie umowy o pracę pracownikowi, który świadczył pracę, a następnie wykazał, że w dniu wypowiedzenia był niezdolny do pracy z powodu choroby, nie narusza art. 41 k.p. Uchwałę tę potwierdza kolejne orzecznictwo (por. choćby wyroki Sądu Najwyższego z 14 października 1997 r., I PKN 322/97, OSNP 1998 nr 15, poz. 451; z 2 lutego 2001 r., I PKN 793/00, LEX nr 548918; z 5 lutego 2002 r., I PKN 848/00, LEX nr 560529; z 6 października 2004 r., I PK 614/03, LEX nr 580266). Norma ta odnosi się do sytuacji skarżącej i dlatego nie można stwierdzić, że wypowiedzenie było niezgodne z prawem (art. 41 k.p.).

Innymi słowy wniosek nie wykazuje naruszenia prawa prowadzącego do stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniana.

Ponadto powództwo zostało oddalone także ze względu na przekroczenie terminu z art. 264 k.p., co wyprzedza w ogóle badanie zgodności z prawem wypowiedzenia umowy o pracę. W tym zakresie wniosek nie stawia żadnego zarzutu.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach orzeczono na podstawie § 11 ust. 1 pkt 1 i § 12 ust. 4 pkt 2 (stosowanego odpowiednio do odpowiedzi na skargę kasacyjną) rozporządzenia z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[aw]